

AN ACADEMIC LOOK AT THE ORIGIN OF הלל

Academic scholars have been intrigued by the origin of הלל. The following excerpts are taken from the book: *שמחת הרגל בתלמודם של תנאים*, Festival Joy In Tannaitic Discourse, by David Henshke, Magnes Press, 2007. Professor Henshke refers to two works in which the the origin of הלל is discussed at length; an article entitled, *שירה* (1900) by Abraham Bichler and the book, *פסח דורות*, Tel Aviv, 1996, by Joseph Tabory. Professor Henshke then argues against the position taken by both scholars and suggests his own theory as to the origin of Hallel. The excerpts begin from page 250:

שער רביעי: ממצוותיה של עלייה לרגל למצוות המועד

ג. לקדמות הרכבו של ההלל

1. השערת ביכלר וסיעתו

ההלל המקובל בידינו כולל שישה מזמורי תהלים (קיג-קיה), ושאלה ראשונית היא אם תבנית זו משותפת היתה מתחילה למועדים השונים שבהם נאמר ההלל. ההלכה התנאית קובעת: 'ההלל אין פותחין ממנו ואין מוסיפין עליו', אבל א' ביכלר וסיעתו סבורים שההלל שבידינו הוא פרי צירוף שנצטרפו תבניות הלל מגוונות, שהיו נהוגות תחילה כל אחת בנפרד במועדים השונים. ואמנם אפשר שכך היו פני הדברים בתקופות קדומות, שאין לנו תיעוד על דרך אמירת השירה וההלל בהן; אך עניינו הוא בבירור השאלה באשר למקורות בית שני ותקופת התנאים. כאן נתבססה ההשערה האמורה תחילה על חלוקתו של ההלל לשניים באכילת הפסח, מקצת לפני אכילה ומקצת אחריה: 'עד היכן הוא אומר? בית שמי אומרים עד "אם הבנים שמחה" (תה' קיג, ט), ובית הלל אומרים עד "הלמיש למעינו מים" (שם קיד, ח).

Translation: Fourth Section: From The Mitzvos Related To The Requirement to Travel To Yerushalayim For The Holidays To The Mitzvos Of The Holidays

C. The Original Form Of Hallel

1. The Suggestion Of Bichler And His Supporters

The accepted form of Hallel today is comprised of six chapters of Tehillim (113-118). The first issue to resolve is whether this combination of chapters was recited for all the holidays from the time that the requirement to recite Hallel on holidays was instituted. The Mishna establishes the following rule: the form of Hallel should consist of no greater nor fewer chapters of Tehillim. Despite that statement, A. Bichler and his supporters took the position that the current form of Hallel resulted from the combination of several forms of Hallel, each consisting of consecutive chapters of Tehillim, and each being recited on different holidays. Indeed, this may have been the case in a very early period, a period from which we have little information about Hallel or other poetry that was recited. However our concern is with determining the

source of the practice to recite Hallel during the Second Temple period and the period of the Mishna. It was in that period when the practice to recite Hallel at the Seder in two parts originated; with a short section being recited before the meal and a small section being recited after the meal as we see discussed in a Mishna: Until what point does he recite before the meal? Beis Shammai say: until *Aim Ha'Banim S'Meicha* (Tebillim 113, 9) while Beis Hillel say: until *Chalamish L'May'No Mayim* (Tebillim 114, 8).

ההנחה היתה שרק החלק שנאמר תחילה, לפני הסעודה, הוא ההלל הקדום, והותספת שלאחר הסעודה לא היתה חלק מן המסגרת הקבועה של ההלל; שאם לא כן—מדוע באמת יש לחלק את היחידה השלמה? חלקו הראשון של ההלל עולה אפוא מימי הבית באכילת הפסח, ואילו חלקו האחרון עולה מתקופה זו בחג הסוכות: 'זהיכן היו מנענים? ב"הודו לה'—תחלה וסוף (תה' קיה, א, כט), אף ב"אנא ה' הושיעה נא" (שם כהא), כדברי בית הלל. בית שמי אומרים: אף ב"אנא ה' הצליחה נא" (שם b) (משנה סוכה ג, ט). ביכלר הידגיח שהלל בסוכות מתועד—כאן ובשאר המקורות—רק באשר למזמור האחרון, והוסיף עליו תבורי כי הצמדת הנענוע למזמור זה דווקא מלמדת שההלל לא כלל אלא אותו: ראוי היה לנענע בתחילתו וסופו של ההלל כולו, ולא ברור מה טעם ינענו באמצעיתו; אך אם הלל של סוכות לא כלל תחילה אלא מזמור קיה, הרי 'תחילה וסוף' היינו תחילתו וסופו של ההלל כולו, כראוי.

Translation: A theory was put forth that only the portion of Hallel that was recited before the meal represented the original form of Hallel and the additional chapters of Tebillim were added later; if not, why split Hallel into two portions? The same theory held that the first section of Hallel originated as the Hallel that was recited in the days of the Beis Hamikdash while families ate the Paschal Lamb while the second section originated during the same period when Hallel began to be recited on Succos, as we find discussed in a Mishna: During what section of Hallel did they shake the Lulav? In the section that begins: Hodu La'Shem—at the beginning of the chapter and at its end (Tebillim 118, 1 and 29), and while reciting the verse: Ana Hashem Hoshiya Nah (Succos 25b); this was the position of Beis Hillel. Beis Shammai said: Also while reciting the verse: Ana Hashem Hatzlichah Nah (ibid. side b) (Mishna Succos 3, 9). Bichler emphasized that the recital of Hallel during Succos involved—in this source and as seen in others—only the last chapter of the current form of Hallel. Tabory added to Bichler's theory that the shaking of the Lulav that occurs while reciting this chapter is proof positive that this chapter constituted the complete Hallel on Succos; otherwise why do we not shake the Lulav at the beginning and end of the current form of Hallel as well; why shake the Lulav only in the middle of Hallel? And Tabory added: how else do you explain the plain meaning of the words found in the above Mishna. The Mishna defines the beginning of Hallel as the opening words of Chapter 118 and the end of Hallel as the end of chapter 118.

ומנין עלה לפי השערה זו חלקו האמצעי של ההלל? הלה מתועד לימי הבית באשר לשחיטת הפסח: 'קראו את ההלל, אם גמרו, שנו, ואם שנו, שילשו, אף על פי שלא שילשו מימיהם. רבי יהודה אומר: מימיהם שלכת שלישית לא הגיע ל"אהבתי כי ישמע ה" (תה' קטז, א) מפני שעמה מועטין'.

Translation: What is the origin of the practice to include the chapters of Tebillim that fall between Chapter 113 and 118 according to Bichler and his supporters? Those chapters were recited during the period of the Second Temple as the Paschal Lamb was being slaughtered, as we learned: They recited the Hallel; if they

להבין את התפלה

finished Hallel, they repeated it, and if they repeated it and the groups were not finished yet, they recited it a third time, though it never came to be that they needed to recite it a third time. Rabbi Judah said: the third division never reached 'I love that the Lord should hear' [etc.], because the people preparing sacrifices were few in number.

מעתה הסיקו חוקרים כי ההלל שבידינו נוצר מתוך צירוף שלוש יחידות: שני מזמורים ראשונים ששימשו הלל של אכילת הפסח, מזמור אחרון ששימש הלל של סוכות, ומזמורים שבתווך, מזמורי שחיטת הפסח.

Translation: Based on these sources, scholars concluded that the form of Hallel that we currently recite was created by combining three forms of Hallel: the first two chapters constituted the Hallel that was recited while they ate the Paschal Lamb; the last chapter constituted the Hallel that was recited on Succos and the chapters that fell between constituted the Hallel that was recited while the Paschal Lamb was being slaughtered.

2. הרכבו של ההלל בפסח

נראה שיש להטיל ספק גדול בשחזור האמור להרכב ההלל, ונפתח בטיעון היותר משכנע שבו – חלוקת ההלל בליל הסדר. כי נראה שדווקא חלוקה זו מלמדת שההלל כלל יתר על חלקו הראשון; כיצד? העדיות הקדומות דלעיל על אמירת ההלל מלמדות שאין הוא נאמר כשהוא לעצמו, אלא תוך ביצוע פעולות פולחניות שונות: תוך כדי נטילת הלולב ותוך כדי שחיטת הפסח. אכן אף באכילת קרבן הפסח קובעת המשנה שהוא 'טעון הלל באכילתו' (פסחים ט, ג). מעתה, חלוקת ההלל באכילת הפסח מתבקשת מעצמה. כי בעוד שנטילת הלולב ושחיטת הפסח יכולות אכן להתקיים עם אמירת ההלל כאחת, אלה ביד וזו בפה, או אלה בידי הישראלים וזו בפני הלויים, הרי באיכלת הפסח שבבתים, בלא לויים, אין הפה יכול לאכול הפסח ולומר את ההלל כאחד. כיצד אפוא תתממש הזיקה הנדרשת בין האמירה לבין המעשה, בין ההלל לאכילה? הוזה אומר, על ידי חלוקת ההלל: אכילת הפסח מוקפת לפנייה ואחרייה האמירת ההלל, ודווקא החלקיות שבאמירה הקודמת לאכילה, חלקיות הדורשת את השלמתה, היא המבטאת הקפה זו שמקיף ההלל את אכילת הפסח, ובכך מתקיימת הזיקה הנדרשת ביניהן.

Translation: 2. The Development Of The Form Of Hallel Recited At The Seder

It is possible to raise some significant challenges to the aforementioned theory as to how the current form of Hallel developed. Let us begin by presenting the strongest challenge—the division of Hallel at the Seder. It appears that this division of Hallel is the best evidence that the original form of Hallel included more than the first chapter (Tehillim 113). How? The earliest sources that refer to Hallel which are cited above substantiate the fact that Hallel was never recited for its own sake; it was always recited in connection with the performance of a ritual that involved a physical act; i.e. while shaking the Lulav or while slaughtering the Pesach sacrifice. That explains why the Mishna in linking the recital of Hallel with the Pesach sacrifice provides: the sacrifice requires that Hallel be recited while eating it (Pesachim 9, 3). Based on how the requirement to recite Hallel was described, we can explain the division of the chapters of Hallel at the Seder. The physical acts of shaking the Lulav and slaughtering the Paschal Lamb can be performed at the

same time that the person is reciting Hallel; he performs one with his hands and one with his mouth, or one is done by the Israelites and one is done by the Leviim. The same cannot be said about reciting Hallel and eating the Pesach sacrifice. One mouth cannot recite Hallel and eat the Paschal Lamb simultaneously. How then did one fulfill the requirement that the performance of the physical act of eating must occur while reciting Hallel? That can only be accomplished by dividing the recital of Hallel into two parts. By doing so, the recital of Hallel enveloped the physical act of eating the Paschal Lamb. It was particularly the sections that were recited before the meal, sections that demanded an ending, that revealed the need to surround the eating of the Paschal Lamb with Hallel, and created the link between the first and second sections.

טיעון זה מלמד כי לדעת בית הלל, הקובעים את אמירת מזמורים קיג-קיד קודם האכילה, כלל ההלל בהכרח מזמורים נוספים על אלה – לצורך ההלל שלאחר הסעודה; ולדעת בית שמאי, המגבילים את ההלל של קודם הסעודה למזמור קיג בלבד, ההלל כלל לפחות גם את מזמור קיד . . . והואיל ולא מצינו מחלוקת בין הבתים על עצם תבנית ההלל, אין סיבה להניח שההלל של בית הלל, הכולל כאמור יתר על מזמורים קיג-קיד, אינו מקובל אף על בית שמאי.

Translation: This claim is supported by the opinion of Beis Hillel, which required the recital of chapters 113 and 114 before the meal. Beis Hillel had in mind that other chapters of Tebillim were part of Hallel-and were needed as the part of Hallel that was to be recited after the meal. Beis Shammai, which declares that only chapter 113 should be recited before the meal, would have admitted that at a minimum chapter 114 was part of Hallel . . . Since we do not find a disagreement between Beis Hillel and Beis Shammai concerning the content of Hallel, we have no reason to believe that the Hallel that Beis Hillel had in mind, one that included more than just chapters 113 and 114 was not accepted by Beis Shammai.

After suggesting a theory as to the original form of הלל, Professor Henshke, on page 260 of his book, provides his theory as to what prompted the practice of reciting הלל:

ד. ליסודה של אמירת הלל

קל להבחין בעובדה שמועדי ההלל-אלה שמקורם מימי הבית ברור- מתחלקים לשני סוגים: הלל המלווה פעולות של מקדש וקודשיו (שחיטת הפסח, אכילתו ונטילת לולב במקדש), מחד גיסא, והלל גרידא (בשמונה ימי חנוכה), מאידך גיסא. גרין סבר בשעתו כי מצוות אמירת ההלל בכללה, ואף עצם חיבורם של עיקר המזמורים המרכיבים אותו, הם חידוש של ימי החשמונאים לצורך חנוכה; ומכאן עבר ההלל לשאר החגים. ברם מסגרת ההלל שבידינו, שכפי שנתברר אין עדות לאיחורה, כוללת בדגשה רבה, כעיקרו של המזמור השני, את עניינה של יציאת מצרים; ולפיכך מכונה הלל זה כולו 'הללא מצראה'. העמדה זו של יציאת מצרים ביסודו של ההלל ודאי אינה תומכת בהשערת גרין, ולאמתו של דבר אין בידו ולו ראייה ממשית אחת להשערתו. נראים הדברים כי התהליך היה הפוך בדיוק – הלל של שלושה רגלים הועבר אף לחנוכה; ואף על פי כן נראה כי צדק גרין בתחושתו, שימי החשמונאים הביאו לידי חידוש מהותי בענייניו של ההלל, כדלהלן.

Translation: 4. The Origin Of Hallel

It is easy to establish the fact that holidays on which Hallel was recited-those for which the practice can be traced to the period of the Second Temple-can be divide into two types: the type that was recited to accompany activities in the Temple and those related thereto (slaughtering the Paschal lamb, eating the Paschal lamb and carrying the Lulav in the Temple) and the type of Hallel that was recited for its own sake (the eight days of Hanukah). Graetz in his time opined that the general Mitzvah of Hallel and the inclusion of chapters of Tehillim to create Hallel, were innovations that were introduced in the period of the Hasmonaim to be recited as part of the celebration of Hanukah. After being included in the celebration of Hanukah, the practice of reciting Hallel was then carried into the celebration of the holidays. However, the framework of Hallel as it is constituted today, as we will explain, reveals no evidence that it was a late innovation, particularly when you consider the great emphasis placed on the central theme of the second chapter of Hallel, remembering the Exodus from Egypt. Because of the importance of that theme, this form of Hallel became known as "Hallel Ha'Mitzri" (the Egyptian Hallel). Graetz fails to account for the fact that the theme of the Exodus from Egypt represents the cornerstone of Hallel. In truth, Graetz had absolutely no basis in fact for any part of his hypothesis. It would appear that the exact opposite was true-the form of Hallel that was recited on the three holidays was carried over into Hanukah. Yet, Graetz was correct in sensing that during the period of the Hasmonaim a fundamental new aspect to Hallel developed, as we will explain.

1. המון חוגג כיסוד ההלל

הטעמתה של ישועת מצרים במסגרת ההלל נותנת מקום רב לשער כי יסודו בשירה המלווה את עבודת הפסח-שחיטתו ואכילתו. אך כאן יש לדייק: שתי עבודות הללו המלוות בהלל אינן עבודת המקדש הסטנדרטית של הכוהנים, כקרבנות תמידים ומוספים; העבודות הטעונות הלל הן עבודות הציבור גדול המתאסף בירושלם ובמקדש למועד הפסח: שחיטת הפסח בידי כל העם במקדש, ואכילתו בכל החבורות בירושלם. ההלל הוא אפוא השירה המלווה את ציבור עולי הרגל בעבודתו במקדש ובקודשיו. והרי בתוכנו של ההלל מוטעמת היטב העלייה לרגל, קבלת פניהם של העולים ועבודת המקדש שלהם. מכאן מתבקשת אמירת ההלל בשעת נטילת הלולב במקדש בידי ציבור עולי הרגל של סוכות, שכן נטילה זו מקבילה באופייה לשחיטת הפסח ואכילתו: אף כאן מדור בעבודת המקדש של כלל הציבור. וברי שהטעמת יציאת מצרים במסגרת ההלל לא צרמה גם בסוכות: הלא 'בסכות הושבתי את בני ישראל בהוציאי אותם מארץ מצרים (וי' כג, מג).

1. Community Celebration As The Basis For Reciting Hallel

The emphasis on the rescue from Egypt within the framework of Hallel provides ample opportunity to suggest that the basis for reciting Hallel is found in its being the song that accompanied the service on Pesach during the period of the Second Temple-the acts of slaughtering and eating the Paschal Lamb. Concerning the role that Hallel played during the performance of the Pesach service, one point needs to be immediately made: the two activities which were accompanied by the recital of Hallel were not performed in a manner that was similar to the manner in which the standard Temple service was performed which was through the Kohanim. They differed from how the daily Tamid sacrifice and the special Mussaf sacrifice were

brought. Temple services that required the recital of Hallel were services in which the community that gathered in Yerushalayim and who were present in the Temple area to celebrate the holiday of Pesach actively participated. The slaughtering of the Paschal Lamb was performed by the members of the community themselves and the consumption of the Paschal Lamb took place in groups around Yerushalayim. We can therefore suggest that Hallel was designated as the song that accompanied the service by the community in the Temple and the activities related to it. Do we not find within the wording of Hallel words that are appropriate for recital by those who made a special trip to Yerushalayim for the holidays, who appeared in the Temple and who participated in the service therein? That is why reciting Hallel on Succos while carrying the Lulav in the Temple was appropriate. The act of carrying the Lulav shared similarities with the acts of slaughtering the Paschal Lamb and eating it. Taking the Lulav could also be categorized as a type of service in the Temple that was performed by the community. Certainly the Exodus of Egypt was an appropriate theme for Succos as well: can we not point to the following verse as proof: (Vayikra 23, 43): In booths I housed the Jewish People after rescuing them from the land of Egypt.

ברם הגדרתנו זו ליסודה של אמירת ההלל מלמדת כי לא בנטילת לולב גרידא תלוי ההלל של סוכות; שהרי אם נתחייב ההלל כשירת עולי הרגל בעבודתם במקדש באשר לקרבן פסח, מדוע לא יתחייב הדבר אף באשר לקרבנות החגיגה? קרבנות אלה, שמצוותם להיקרב בשלושה רגלים בידי כל ציבור עולי הרגל, קרובים באופיים לקרבן הפסח עוד יותר מנטילת הלולב. הגדרת יסודו של ההלל כשירה המלווה את עבודת המקדש של עולי הרגל כוללת אפוא, ממנה ובה, את קרבנות החגיגה.

Translation: So our view concerning the origin of reciting Hallel demonstrates that the recital of Hallel on Succos was not linked to taking the Lulav. If the requirement to recite Hallel was based on the fact that those who travelled to Yerushalayim came to sacrifice the Paschal Lamb, why was there no requirement that Hallel be recited whenever any sacrifice related to a holiday was brought? Those sacrifices which needed to be brought by those who travelled to Yerushalayim for all of the three holidays were much more similar to the sacrifice of the Paschal Lamb than was the obligation to take a Lulav. Characterizing the recital of Hallel as the song that must accompany the service in the Temple by those who travel to Yerushalayim would ipso facto have had to include the special holiday sacrifices as well (yet, Hallel was not recited when those sacrifices were brought).

מעתה בידינו, ראשית, הפתרון לחידת ההבחנה בין פסח לסוכות באשר להלל, כפי שנסתמן לעיל: מצוות העלייה לרגל בפסח אינו אלא ביומו הראשון (נוסף ליום קרבן הפסח של י"ד), ומכאן ואילך – ז'פנית בבקר והלכת לאהליך' (דב' טז, ז). לפיכך, אין חובת קרבנות חגיגה (עולות ראייה, שלמי חגיגה ואכילת קדשים לשמחה) אלא ביומו הראשון של פסח. ומאחר שאמירת הלל למחרת ליל הפסח נעוצה במצוות העלייה ובקרבנות החגיגה דווקא, אין ההלל נאמר בפסח אלא ביומו הראשון. אבל עלייה לרגל של חג הסוכות חובתה בכל ימי החג: 'שבעת ימים תחוג לד' א – להיך במקום אשר יבחר' (דב' שם טו), ולכך מצוות השמחה, הלא היא אכילת קדשים בירושלם, נוהגת בסוכות בכל ימי החג. מעתה ברור שאף ההלל נאמר בכל ימי החג: לא רק בשל נטילת הלולב במקדש בידי עולי הרגל, אלא אף בשל קרבנות השמחה, שעולי הרגל מצווים בהם בכל ימי החג.

להבין את התפלה

Translation: Now we can assert that we have in our possession an answer to a very puzzling question: why were the days of Pesach and the days of Succos treated differently in relation to the requirement to recite Hallel? As we noted before: the Mitzvah of travelling to Yerushalayim for Pesach was only required for the first day of Pesach (in addition to the day before when the Paschal Lamb was prepared). Concerning the second day of Pesach and the remainder of Pesach the Torah provides: you shall awake in the morning and return to your homes (Devarim 16, 7). Therefore, the obligation to bring holiday sacrifices (the sacrifices upon appearing in the Temple, the holiday sacrifices and the requirement to eat the meat of peace offerings in joy) was required only on the first day of Pesach. Since the recital of Hallel on the first day of Pesach was grounded in the Mitzvah of travelling to Yerushalayim and of bringing the holiday sacrifices, the complete Hallel was recited only on the first day of Pesach. However concerning the holiday of Succos the requirement to travel to Yerushalayim was in force all seven days of Succos as the Torah provides: seven days you shall celebrate with G-d in the place that G-d shall choose (Devarim 16, 15). Therefore the Mitzvah of engaging in Simcha (acts that promote joy) which was defined as eating the meat of sacrifices in Yerushalayim were in force on each day of Succos. Therefore it is clear why the complete Hallel was recited each day of Succos: not because of the requirement to take the Lulav in the Temple by those who came to Yerushalayim, but because of the need to bring sacrifices that promote Simcha (joy), which was a requirement for those who travelled to Yerushalayim for the holidays.

אכן תלותו של הלל בסוכות בעלייה לרגל ומצוותיה, ולא בנטילת הלולב בלבד, היא המסבירה את אמירת ההלל אף בשבת שבתוך הסוכות, ואף בשמיני עצרת-הם שאין נוטלים בהם לולב. שהרי מצוות השמחה המתחייבת מעלייה לרגל, שעניינה אכילת קדשים, מתקיימת אף בשמיני ואף בשבת; מעתה, כדרך שאומרים הלל על אכילת פסח כן נאמר ההלל כנגד אכילת קרבנות השמחה. כי עבודת מקדש וקדשיו של כלל הציבור היא יסודו של הלל. והוא הדין בשמיני עצרת: כבר נתבאר לעיל כי יום השמיני נתפס אצל התנאים כחלק בלתי נפרד מן הרגל של תשרי, אף שאינו בכלל חג הסוכות ומצוותיו; לפיכך עלייה לרגל נמשכת אף בו, והדבר מתבטא תחילה בחלוקתה של מצוות שמחה אף בשמיני, כמו גם בתשלומי קרבנות החגיגה. מעתה יפה צירפה המשנה וקבעה 'ההלל והשמחה שמונה': שניים אלה, הכרוכים זה בזה מבחינת מהותם, עולים משורש משותף, מן העלייה לרגל; ומצוותה שלזו נוהגת בכל שמונת הימים.

Translation: Therefore, it was the link between the recital of Hallel on Succos with the requirement to travel to Yerushalayim for the holiday and the accompanying Mitzvos that was the basis for the requirement to recite Hallel and not the possible link between Hallel and the taking of the Lulav. That explains why Hallel was recited on Shabbos Chol Ha'Moed Succos and on Shemini Atzeres-days on which the Mitzvah of Lulav was not performed. The Mitzvah of being joyful that flowed from travelling to Yerushalayim for the holidays, which was fulfilled by eating the meat of the holiday sacrifices, could be fulfilled even on Shabbos and even on Shemini Atzeres. Just as they recited Hallel while eating the Paschal Lamb so too they needed to recite Hallel in conjunction with the eating of the meat of the sacrifices as a reflection of their joy. It was the service in the Temple and the accompanying activities which were undertaken by the community as a whole which became the basis for reciting Hallel. The same rationale explains why we recite Hallel on Shemini Atzeres. We have already explained that the eighth day, Shemini Atzeres, was perceived by the Ta'Naim as an inseparable part of the holidays of the month of Tishrei even though

Shemini Atzeres was not part of Succos and none of the Mitzvos of Succos needed to be performed. Yet, one was required to fulfill the Mitzvah of travelling to Yerushalayim for that day and one was required to undertake acts that promote joy on Shemini Atzeres as well, which was fulfilled by bringing peace offerings and holiday offerings. Now we can further explain why when speaking of Succos and Shemini Atzeres, the Mishna combined the requirement of reciting Hallel with the requirement to undertake activities that promote joy and provided that both must be performed for eight days. Those two requirements were joined together, because the two developed from a common source; the requirement to travel to Yerushalayim for the holidays. Both Mitzvos needed to be performed for a total of eight days.

ההבחה האמורה בין יום א' דפסח לשאר ימיו מלמדת אפוא מתוכה שהלל של ט"ו בניסן (מעבר להלל של קרבן פסח) אף הוא יסודו מימי הבית; שהרי אין טעמה של הבחנה זו אלא במצוות העלייה לרגל וקרבתיה. ולפי דרכנו למדנו שאף הלל של שבועות, שאף בו אין לנו תיעוד חד משמעי לימי הבית, גם הוא יסודו באותה תקופה; שהרי מצוות עלייה לרגל וקרבתיה נוהגת כמובן גם ברגל זה, וכאן הוא לפי דרכנו יסודו של ההלל. אף הזכרתה של יציאת מצרים בהלל של שבועות אין בה כדי להתמיה, שהרי כבר תלתה תורה את שמחת חג השבועות בזיכרון יציאת מצרים (דב' טז, יב).

Translation: The aforementioned difference between the first day of Pesach and the other days of Pesach permits us to understand why we recite Hallel on the 15th day of Nissan while slaughtering the Paschal Lamb (as opposed to reciting Hallel only while eating the Paschal Lamb). It too originated in the days of the Second Temple and it also originated as a result of the requirement to travel to Yerushalayim for the holidays and to bring the sacrifices related thereto. We can further apply our thesis to explain the requirement to recite Hallel on Shavuos even though no references to a practice of reciting Hallel on Shavuos while the Temple stood can be located. Our thesis allows us to suggest that the practice to recite Hallel on Shavuos was instituted during the same period. The requirement to travel to Yerushalayim for the holidays and to bring the sacrifices related thereto needed to be fulfilled on Shavuos as well. We can support that statement based on how we explained the origin of Hallel. Even the reference to the Exodus from Egypt that we include in Hallel on Shavuos should raise no concern because the Torah provided a requirement that we perform acts that promote joy on Shavuos as a reminder of our Exodus from Egypt (Devarim 16, 12).